

POEZIA MIRELEI CADAR – UN „CLAVECIN BINE TEMPERAT”:

„REFUGIUL DORIN EI”, de

Mirela CADAR¹

La prestigioasa Editură **Citadela** (condusă de omul de cultură, scriitorul și ziaristul strămoșean **AUREL POP**), a apărut volumul de poezie al **Mirelei CADAR**, „*Refugiul dorin ei*”.

O poezie senzualistă, estompând aluviunile raionii până la clarul și limpedele **Revela iei ... „de fine e” („fine e”** care eclipsează ...însuși „toiu” **Revela iei!**) – o poezie de intuiție feminină, cu reverberații elegante, în ambele cosmosuri – Creația Lui și interiorul ei – și atunci când discursul este proaspăt-declarativ, dar chiar și... „în reluare”.

La „tombola” poeziei cadariene se câștigă, facil, „**dorul**” (uneori, și el, mimat), iar nu furtuna oarbă a simurilor și patimii/patimirii (de...”*măla tin*”): „**Răiunea opacă nu discernă profunzimea/Unui fior**” (cf. **Labirint**); „**Un dor /Se zbate/Pe mlaștină pasiunii**” (cf. **Voiaj**).

Nu este o poezie reflexivă, ci a nervilor epidermici – o poezie intimistă („**O lumânare pe divan/Miros de tătăle**”), o poezie a dorului și jindului, a nelămuritului, oarecum calchiat (cel puțin în adevărată impresia scriitoare) după născut nescianul „**dincolo-de-orizont, dincolo-de-marea**”: „**Vrăjă /Privind spre larg/A tept ceva**” (**Voiaj**), sau: „**A zăcea a teptând clipa/Lumina ochilor/Împlinirea**” (cf. **Dorin**) și: „**Neîmplinit /se ascunde/În orizontul îndepărtat**” (cf. **Apus**) – dar fără excesul răscolitor de „cătăre și tăie”, al marilor neliniști cosmice. **Mirela CADAR** n-are apetență pentru voiculesciana, tragică „**vrai te agra dinii**”. De fapt, ordinea și curgerea virginală domină până și în visare.

O caligrafie a sufletului, pe hârtia luminoasă, uneori suflând, ca în niște foale „bine temperate”, în pânzele celtice, până la incandescență („**Destinul/Privirea/Zilele zburau în nețire/Imaginea chipului/s-a pierdut în umbră /Sufletul ardea**” – cf. **Fiorul**) – dar fără a obține sau năvăli la mari tumulturi, fără mari mize transcendente, fără teribile așteptări spirituale. „**Destinul**” nu este neguros, ci elegant, „**jungla**” nu este terifiantă, ci seamănă cu bine-măsuratele grădini versailles-eze – niciodată nu se ajunge la „zborul ca frenezia a prăpastiei”, spre Sus sau spre Jos – iar „**nețirea**” este nu o întâmplare ontologică, ci o condiție specifică „cadariană”, o stare de continuă, de nestinsă, dar cuminte

---

¹ - Mirela Cadar, „*Refugiul dorin ei*”, Ed. Citadela, Satu Mare, 2011.

dorin . Cuvintele, uneori, se înghesuie emfatic („*obsesie*”, „*omniprezent*”, „*conflict*”, „*tulburare*”, „*decalog*”, *tragedie romantic* ”, „*vulcanic*”, „*erup ia sentimentului*”, „*haos*” etc.), cu preten ii de „tribunat” r scolicitor-reverberator, dar nu sunt decât decoruri ale unei relative „bun st ri” suflete ti, destul de bine mascate: „*E ti obsesia /E ti omniprezentul/E ti tulburarea*” (cf. **Obsesia**) – dar se ajunge la: „*O ultim umbr /În orele trandafirii*” (cf. **Apus**). Deci, „*trandafirii*”...: totul e normal, totul e sub control. Nimeni s nu se îngrijoreze. Î i va g si galo ii exact unde i i-a pus. E ordine i o lini te de apartament, cu o vaz de flori insinuant , mirosind, vag, a selenaritate de -afar ...

Un panteism de salon, f r relief accidentat: „*Mireasma de câmp/balsamul/ar i a trupului/Izvorul /s - i fac /prin mine /albia*” (cf. **S simt**).

Pân i expedi iile ontologico-epistemologice ale pira ilor-copii, ale pira ilor-nebuni (o nebunie absolut inofensiv , mai bine sau mai r u jucat !), pu i pe pr d uial de cartier, au înv at, din noapte... „*r s ritul*” atoaateconsolator! Cf. **S fiu**: „*S navig m în noapte ca pira îi nebuni/S fiu prada ta/La r s rit*”.

Pân i **sfin enia** este butaforic (e i normal: viscolul i aerul tare al piscului presupun ini ierea dur , or....nu e cazul!): „*Totul e ploaie de scânteii/Corzile viorii sunt în fl c ri/Ultima serenad /Din seara sfânt* ” (cf. **Concert**), ba chiar u or pleonastic : „*Din paharul de cuminec tur /Sângele*” (cf. **Darul**). Truisme, monotonii, sfor ri penibile de a recupera inspira ia, de pe unde nu exist : „*Un sfâr it ?/Sau un nou început?/Situa ie deprimant /Halucinant* ” (cf. **Tu...**); „*Atmosfera feeric /Transformat /Într-o p rticic de rai*” (cf. **Furtuna**); „*In bezn i t cere/Supravie uirea e malefic* ”...(cf. **Tu unde e ti?**).

Sentimentul mor ii „cadariste” – ajuns pân la...antagonismul „**lips de bun-sim**” - ”stim ”: „*Doamna decapiteaz /Pe cine întâlne te /Dep ind bariera bunului sim /Stimata doamn în negru...*” (cf. **Doamna în negru**). Iar Golgota – „*O instruc ie perfect* ” - ...cum altfel, într-o lume care evolueaz spre „careul rond/cvadratura cercului” i în care predominesc rafturile sentimentale (cf. **Între “eu” i egret** – ...din nou, neconcordan între titlu i...”expresia verbal ”...ca i în **Odissea**, **Remember**...ca i în multe alte cazuri de titluri cadariene, cu promisiuni triumfaliste-epatante!).

...Uneori, totu i (destul de rar, din p cate), nota ii subtile i credibile, emfaze în surdin , discre ie i bun-gust al plasamentului elementelor constitutive ale unor imagini real-suggestive,

expresii ale unei renunțări (sincere!) la teatralitatea vulgarizantă a existenței: „*O lumânare s-a stins/în aort*” (cf. **Darul**); „*Pr pastia din sufletul pr pastiei/E plin de spini i lacrimi*” (cf. **Îndemn**); „*Hoin resc celule/(Lupta cu destinul)/Scheletul unei deziluzii?*” (cf. **Septembrie**); „*Se pr bu e te o pas re/Din libertatea cerului/Cuibul ei arde -n fl c ri*” (cf. **Vestejirea buruienilor**); „*Propagarea armonioas în decor/A invizibilului*” (cf. **Privirea**). Dacă e singură simțind vreo „fantă” majoră, în „echipamentul” poetic al **Mirelei CADAR**: renunță mult prea ușor la recepționarea corectă și integrală a semnalelor (intermitente) ale transcendenței, preferă desenul facil și, adeseori, lipsit de orice eficiență afectivă, unor trăsături efective, profund angajante. De ce era nevoie de, spre pildă, aceste „versuri” - neversuri...penibil debutante, pornite dintr-o autodistructivă patimă după ludicul artificios: „*At cut!/Dar ei au în eles/F r cuvinte/Decorul e umbrît!*” ... de salturile ratate, între barele trapezului, voit-râvnit cosmic: „*În fiecare col z cea/O umbr de privire/O f râm de suspin/Sau un urlet de durere/R v it printre galaxii*” (cf. **Decor**)...?! De la **suspîn**, până la **urlet**...de la **col** la **galaxie**...! - ...se trece cu seninul inconștient, nefiresc, dar, mereu, periculos, pentru destinul poetic... - al unei plimbări printre lei savanei ori printre tigrii junglei!

...Inimă și iubirile Mirelei Cadar se potrivesc, în ritm, mai curând cu **colindul**, decât cu **furtunile** și cu...”**haosul**” - ...iar flacăra inimii „rimează” poetic mult mai firesc cu „**adierea**”, decât cu marile devastări și dezastre: „*Ecoul vocii/Pe corzile inimii/Ademenindu -m /Colind*” (cf. **Haos**); și „*R suflarea./Mii de lumini/Focul iubirii/Flacăra pâlpâie/Încet, încet,/O adiere*” (cf. **Flori de gheață**).

Starea de reverie este, în genere, una de largă, irepresibilă respirație... - de aceea, Mihaela Cadar dă doar titlul, dar nu și conținutul stării, prea descătușat-romantice, pentru ea - și produce, premeditat, confuzii în „familia de termeni constelativi” ai exprimării fenomenului propus spre „dezbateră”, pentru a-și masca, astfel, noviciatul încă nedeșvârșit: „*Întâiul co mar/Imposibilitatea de-a despica/Tortul/R sucit cu atâtă m iestrie/În prezența ta./Juvenil*” (cf. **O reverie**).

Întrebările existențiale sunt, și ele (cum altfel?) „**tandre**”: „*Un jurnal învechit//Printre file/Era un gest tandru*” (cf. **Întrebarea**).

...Da, credem că Mihaela Cadar și-a autodefinit cel mai bine poezia, în pseudo-arta poetică **Speranța**: „*Evantai de pl ceri*” - ...**personale**, am adăuga noi, fără nicio urmă de malițiozitate! În definitiv, orice om își decide trairile și riscurile unei vieți, și așa, scurte... Nu e neapărat satisfăcătoare, dintr-o decizie oarecare - Marea Poezie!

prof. dr. **Adrian Botez**